

Mort digna

La declaració universal dels Drets Humans (1948), al seu article primer, diu que “tots els éssers humans neixen lliures i iguals en llibertat i en drets”. Aquesta llibertat i aquesta dignitat no s’han de perdre en cap moment de la vida, tampoc en el procés final que ens porta a la mort.

La Constitució Espanyola (1978), al seu article 10, reconeix la dignitat de la persona i el lliure desenvolupament de la seva personalitat. Malgrat això, l’article 143.4 del Codi Penal espanyol encara penalitza a la persona que ajudés a morir a una altra “amb actes necessaris i directes (...) per la petició expressa, seriosa i inequívoca d’aquest, en el cas que la víctima patís una malaltia greu que el conduís necessàriament a la mort, o que li produís greus patiments permanents i difícils de suportar”.

L’Estatut d’Autonomia de Catalunya del 2006, en el seu article 20, titulat “Dret a viure amb dignitat el procés de la mort” diu que “totes les persones tenen dret a rebre un tractament adequat del dolor i cures pal·liatives integrals i a viure amb dignitat el procés de llur mort” i afegeix “totes les persones tenen dret a expressar llur voluntat d’una manera anticipada per tal de deixar constància de les instruccions sobre les intervencions i els tractaments mèdics que puguin rebre, que han d’ésser respectades (...)”.

Recentment, el 26 de gener de 2017, el Parlament de Catalunya ha aprovat una Moció sobre el Dret a Morir Dignament. Aquestes lleis, juntament amb el desenvolupament dels programes de cures pal·liatives han suposat una millora al llarg dels darrers anys que no podem ignorar.

Malauradament però, els fets ens permeten afirmar que massa persones continuen patint un sofriment innecessari al final de la seva vida. Per aconseguir facilitar el dret a morir dignament de la ciutadania, és necessari despenalitzar l’eutanàsia i en paral·lel impulsar les mesures que actualment permet la llei.